

Tu ne ești singura nădejde de mântuire.
În atâta minciună, Tu ești Adevărul.
Tu ești Bucuria, în atâta tristețe.
Tu ești scăparea noastră de mulțimea păcatelor.
Tu ești Pacea, într-o lume atât de zbuciumată.
Slavă îndelung răbdării și bunăvoinței Tale, Doamne. Amin.

(AUTOR: PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL)

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 12 iulie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 13 iulie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica a V-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei)*
→ *Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil; Sfântul Cuvios Ștefan Savaitul; Sfânta Muceniță Golinduhia din Persia; Sfânta Cuvioasă Sara*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*„Avem un Dumnezeu atât de bogat, cu un atât de mare Har,
iar noi trăim atât de sărăcăcios... Ne întristăm din te miri ce. E mare păcat!
Ar trebui să fim neîncetat bucuroși. Ar trebui ca viața noastră să fie neîncetat, zi de zi,
o uimire. Nu există zi în care Dumnezeu să nu ne dea o nouă simțire a vieții veșnice!”*
(Părintele Sofronie, Știu un om în Hristos, p.401)

♦ Nr. 79 / 6 iulie 2014 ♦

PĂRINTELE ILIE CLEOPA

DESPRE PAZA MINȚII

Paza minții are atâta legătură cu rugăciunea minții, ca și trupul cu sufletul. De la paza minții putem trece imediat la rugăciunea minții.

Sfântul Isihie Sinaitul spune așa: Nimeni nu va scăpa de căpeteniile tartarului fără de paza minții, măcar de ar fi cât de mare filozof și cât de mare înțelept în lume.

Paza minții, după învățătura Sfinților Părinți, constă în aceasta: în a ne trezi cu mintea, în a ne împotrivi păcatului cu mintea și în a chema pe „Doamne Iisuse...”, prin rugăciunea minții. Îndată ce ne-am trezit, simțim cu mintea dacă se apropie un păcat de minte sau un gând rău; că orice gând rău este un șarpe gânditor, adică un diavol. Și îndată ce l-am simțit că se apropie,

să ne împotrivim; cu arma buneivouri (cu voința) ne împotrivim să nu-l primim, căci avem această putere. Dar puterea noastră este slabă și tăria noastră neputincioasă, cum spune la hirotonie. Și atunci, ce-i de făcut? Ne trezim, după puterea noastră, să vadă Dumnezeu că voința noastră se mișcă spre bine, și ne împotrivim păcatului. Și negreșit să ținem legătura cu Domnul, chemându-L prin rugăciunea „Doamne Iisuse...”. Dar nimeni să nu se bazeze pe trezvia sa sau pe voința sa, că-i tare împotriva păcatului, că rămâne foarte, foarte înșelat! Pentru că, negreșit, voința noastră și trezvia noastră trebuie să fie întărite de Domnul nostru Iisus Hristos. De aceea ne trezim, ne împotrivim cu voia de sine stăpânitoare și chemăm pe „Doamne Iisuse...”. Acestea trei stau nedezlipite una de alta. [...]

În Sfânta Scriptură se spune așa: «Fata Babilonului, ticăloasa, fericit este care va apuca și va lovi pruncii tăi de piatră» (Psalmul 136, 8-9). Iată pe cine fericește Duhul Sfânt! Pe cel ce ia fiii fetei Babilonului și-i trânteste de piatră. Tâlcuirea Sfinților Părinți din Filocalie este așa: fata Babilonului este mintea noastră. Cuvântul Babilon înseamnă amestecare. Fiindcă mintea noastră

pururea este amestecată cu gânduri bune și rele, o numește „fata Babilonului”, născută din amestecare, combinată cu amestecarea. Iar fiii fetei Babilonului sunt gândurile minții, pe care le naște ea. Și cine-i fericit? Acela care-i treaz cu mintea și, cum vede că s-a născut din minte un copil – un gând rău – îl ia de picioare și-l dă de piatra Hristos. Cum ți-a venit un gând rău în minte, dă-l de piatra Hristos: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Vine un gând de curvie: „Doamne Iisuse...”, dă-l de piatră! Vine un gând de mânie, dă-l de piatră! Vine un gând de trufie: „Doamne Iisuse...”; un gând de viclenie: „Doamne Iisuse...”; un gând de zavistie: „Doamne Iisuse...”. Trânteste-i de piatră pe pruncii aceștia ai „fetei Babilonului” – adică cugetele rele ale minții –, de când sunt prunci. Adică ucide patimile din tine cât sunt mici, că pe urmă este mult mai greu!

Pe acești prunci ai fetei Babilonului îi omoară darul și puterea lui Hristos! Hristos S-a numit în Sfânta Scriptură de trei ori „piatră”: «Piatra cea din capul unghiului, pe Care n-au băgat-o în seamă ziditorii»; «Piatra cea nefăcută de mână, Care se taie din munte», despre care se spune la Daniil; și

Piatra, stânca din care a ieșit apă, când a fost lovită de Moise, simbolizând coasta lui Hristos din care a ieșit apă și sânge. [...]

Ai auzit că spune în Scriptură așa: «În dimineți am ucis pe toți păcătoșii pământului, ca să pierd din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea!» Ai auzit când trebuie uciși păcătoșii – adică gândurile rele? În dimineți! Gândurile păcătoase răsar din minte, ca mai înainte pruncii fetei Babilonului, care se nasc dintr-însa. Și nu arată Scriptura să-i ucidem când ar fi pe la amiază sau seara. Ci, când au răsărit, în dimineți ucide pe păcătoșii pământului! Gândurile păcătoase, cum au răsărit în minte și imaginație, trebuie ucise prin Rugăciunea lui Iisus, ca să pierzi din cetatea Domnului – cetatea este sufletul – pe toți cei ce lucrează fărădelegea. Dacă am ucis pe păcătoșii pământului, adică gândurile păcătoase, când răsar din minte, am pierdut din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea.

Că doar prin gândurile pătimase vin faptele pătimase. Tot păcatul de la gânduri vine. Și atunci, dacă ucidem pe păcătoșii din cetatea Domnului

în dimineți, am curățit cetatea, care este sufletul nostru. [...]

Zice dumnezeiescul părinte Efrem Sirul: «Nu vă aruncați în negrijă, frații mei, pentru păcatele cu gândul, că ar fi mici! Nu-s mici! Hristos, Înțelepciunea și Cuvântul lui Dumnezeu, ne-a arătat și a socotit preacurvie întru poftă de femeie și ucidere întru ură de frate. Și acelea se fac cu gândul. Iată, mă fac ucigaș și preacurvar în toată ziua.» [...]

Omului i se pare că este curat, dacă n-a făcut păcatul cu lucrul. Cea mai mare înșelare este asta! Că tocmai acum suntem în cel mai greu păcat, adică în nesimțire, după Sfântul Maxim. Când nu avem simțirea păcatului, suntem în cel mai greu păcat; că atunci mintea noastră-i oarbă, iar nesimțirea este moarte minții. Mintea nu simte păcatul și omorârea sufletului, mai înainte de moarte trupului. Și nesimțirea se naște și ea tot din iubirea de sine.

Sursa: „Ne vorbește Părintele Cleopa” vol. I – Editura Episcopiei Romanului, 2001

